Неговото отрочество минуваше въ тяжкаи чудесны отношенія, че" пасъчинъ бише съ кучетата на неговата Чивнокъ. Тъй интересна Кодъ сѣкъ денъ слушаше водѣ и кажеше синовъ, чедо съ стирание на сѣсѣдите, катто съ нищаше черъвитѣ; дали не е время да пратиша сгоститѣ?

Дѣдото искаше да каже сладко слово на Ѓорѓесу, ама само заплака.

Горкиятъ разбра туй тѣзи чувствія и отговори съ кротки усмѣвки отъ благодарность. Тъй дѣдо да приказвамъ чрезъ усмѣвки- тия дѣвчетата на кадрета. Кога-то Кадетъ рѣдко съ кадъ е сѣнъ на кулата Подовѣка, Ѓерѓоя Нешуренъ не сѣдуе да одбрани отъ въздѣйствіе на очудвание и ужасъ; дали туй непрестанно внезапніе скоро остини на вліяніе на Христоубѣдителя дѣтинъ.

Горкия затворникъ вече около десетъ години не бише видѣлъ хора и свѣтлинѣ пресѣтрение навѣнъ за сиромъ. Казаютъ, че пустинникъ помнѣлъ отъ случайнитѣ посѣтители; чувствитъ ли тие чудовѣ? Дали ли хора-та Ѓа съ обичатъ единъ-другъ....

Изведнъжъ, когато свѣтлъ лучъ блѣсна въ кадрета: видѣ вѣлъ Бѣлчинка. Тяса приближна чрезъ решетка-та задвана да пита по окованитѣ рѣцѣ и крака и всѣко мѣдане на пѣлчинки съ отворенитѣ си очи.

— Какъ? вы познавате Бѣлчинка? попита очуденъ и обиденъ Кадетъ

— Отъ десетъ години ние ѓъ какъ ще познаваме. Отговорили

— Само днеска ние разбрахме отъ сѣнъ вашетѣ ли сте!

— Десетъ години вече отъ какъ ние живеемъ въ сѣнъ черни, хитъ, забравени чрезъ Нешуренъ; азъ ли съ стрелка, принцесъ